

Rozjímanie na pondelok 34. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 34.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: pozerať
na Ježiša, ktorý je svetlom pre
naš život; Boh od nás žiada
všetko, aby sme boli šťastní;
odovzdanie sa Bohu sa stáva
odovzdaním sa druhým.

POSLEDNÝ TÝŽDEŇ cezročného
obdobia nám pripomína, že život je
krátky v porovnaní s tým, čo budeme
prežívať ďalej, a preto nás
povzbudzuje, aby sme využili každú
príležitosť na stretnutie s Pánom.

Svätý Augustín povedal, že sa bojí, keď si pomyslí na Ježiša prechádzajúceho blízko jeho života a nevedomuje si to. Ide o neistotu, bežnú na tejto zemi, o nevedomosť, či budeme môcť zvyknúť prijímať Božiu prítomnosť, svetlo pre našu cestu.

„To, že kresťania vyznávajú Ježiša ako jediného Spasiteľa, potvrdzuje, že všetko Božie svetlo sa sústredilo v ňom, v jeho *žiarivom živote*, v ktorom sa odhaľuje pôvod a naplnenie dejín. Nejestvuje žiadna ľudská skúsenosť, žiaden ľudský prístup k Bohu, ktorý by nemohol byť prijatý, osvietený a očistený týmto svetlom“[\[1\]](#). Svetlo viery dáva duši kresťana pokoj a dôveru. Kristus, svetlo svetla, pravý Boh, je ten, ktorý dáva plný zmysel všetkému, čo robíme. Preto je v našom záujme neúnavne a bez prestania hľadať jeho tvár, prítomnú v našich skutkoch, v našich láskach, v našich túžbach, v našich snoch.

Tento posledný týždeň liturgického roka chceme začať s pohľadom upretým na Ježiša, ktorý, už vzkriesený, povedal: „Pozrite na moje ruky a nohy“ (Lk 24, 39). „Pozeráť sa neznamená len vidieť, je to viac, znamená to aj úmysel, vôľu. Preto je to jedno zo slovies lásky. Matka a otec sa pozerajú na svoje dieťa, milenci sa pozerajú jeden na druhého; dobrý lekár sa pozorne pozerá na svojho pacienta..... Pozeráť sa je prvým krokom proti ľahostajnosti, proti pokušeniu odvrátiť sa od ťažkostí a utrpenia iných. Pozeráť sa. A ja, vidím alebo pozerám na Ježiša?“[2].

.....

PRED REČOU, v ktorej Kristus prorocky ohlasuje koniec Jeruzalema a sveta, sa uprostred chrámovej činnosti odohráva skrytá, diskrétna scéna. Žena bez mnohých

prostriedkov dáva pred Najvyšším všetko, čo má. Hoci si to nikto nevšimne, Ježiš si to všimne.

„Vhodila viac ako všetci ostatní“ (Lk 21, 3), hovorí dnešné evanjelium. Ježiš sa pritom obracia na ľudí okolo seba. Postoj vdovy zostal ako obraz, ktorý vytvoril sám Kristus, vzťahu človeka k Bohu: „Pán nepozera na obetovanú sumu, ale na lásku, s akou sa obetuje. Almužna nespočíva v tom, že človek dá trochu z toho, čo má, ale v tom, že urobí to, čo urobila vdova, ktorá dala všetko, čo mala“[3].

Vzťah priateľstva s Bohom, ktorý je vlastný kresťanskému povolaniu, si vyžaduje odpoveď, ktorá zahŕňa celú existenciu človeka. Po stretnutí s ním nezostávame ľahostajní. „Pán však vie, že dávať je vlastné zamilovaným, a sám nám naznačuje, po čom od nás túži. Nedbá o bohatstvá, ani o plody zeme, ani o zvieratá žijúce na nej, v mori či vo vzduchu, pretože to všetko je jeho; chce niečo dôverné, čo mu

máme odovzdať slobodne: *Daj mi, syn môj, svoje srdce* (Prís 23, 26).

Vidíte? Neuspokojí sa len s časťou, chce všetko. Nejde mu o to, čo máme — opakujem —: chce nás samých. Z tohto, a len z tohto vyplývajú všetky ostatné dary, ktoré môžeme Pánovi ponúknuť“[4].

Ježiš nás pozýva, aby sme vhodili všetky svoje mince bez toho, aby sme na seba upozorňovali. Tie rozhodnutia, ktoré urobíme v hĺbke svojho srdca, tá otvorenosť pre svetlo viery, nás privedú k neporovnateľnej radosti. Chudobná vdova dala všetko, ale z chrámu odišla obohatená Božím pohľadom; taká šťastná, že ani nemusela vedieť, že bude príkladom pre toľkých ľudí v dejinách.

VDOVA, o ktorej dnes uvažujeme v evanjeliu, „pre svoju veľkú chudobu

mohla jednu mincu obetovať pre chrám a druhú si ponechať. Ona však nechce ísť k Bohu s polovicou: zbavuje sa všetkého. Vo svojej chudobe pochopila, že keď má Boha, má všetko; cíti sa ním úplne milovaná a ona ho zasa úplne miluje. Aj Ježiš nám dnes hovorí, že meradlom pre súdenie nie je množstvo, ale plnosť (...). Premýšľajte o rozdiely medzi kvantitou a plnosťou: nie je to záležitosť peňaženky, ale srdca“[5].

Táto plnosť, s ktorou sa chceme zveriť Pánovi, ktorý nekalkuluje, a ktorá nás urobí skutočne šťastnými, vždy vedie k tomu, že sa dávame druhým. Naplňa nás to Božou láskou, ktorá sa chce s nami podeliť. Tie dve mince, ktoré vdova dáva Pánovi, keď ide do chrámu, sa stávajú zvyčajným spôsobom darovania sa druhým. Kto je skutočne štedrý k Bohu, je štedrý aj k druhým.

„Tvárou v tvár potrebám druhých sme povolaní zbaviť sa niečoho nevyhnutného, nielen toho, čo je nadbytočné; sme povolaní darovať čas, ktorý potrebujeme, nielen ten, ktorý máme k dispozícii; sme povolaní darovať svoje talenty bez výhrad, nie po tom, čo sme ich použili na svoje osobné alebo skupinové ciele. Prosme Pána, aby nás pripustil do školy tejto chudobnej vdovy, ktorú Ježiš na údiv učeníkov necháva zasadiť na katedru a predstavuje ju ako učiteľku živého evanjelia. Na príhovor Márie, chudobnej ženy, ktorá za nás darovala Bohu celý svoj život, prosme o dar srdca, ktoré je chudobné, ale bohaté na radostnú a nezištnú štedrosť“[\[6\]](#).

[\[1\]](#) František, *Lumen Fidei*, bod 35.

[2] František, *Regina Coeli*, 18-IV-2021.

[3] Svätý Ján Zlatoústý, *Homílie na List Židom*, 1, 4.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 35.

[5] František, *Anjel Pána*, 8-XI-2015.

[6] *Ibid.*

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-34-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/> (02.04.2026)